

РЕШЕНИЕ

№ 46

гр. С., 06.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, III ВТОРОИНСТАНЦИОНЕН
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на тринадесети март през
две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Яника Т. Бозаджиева

Членове: Мариета Неделчева
Андон Г. Миталов

при участието на секретаря Десислава Ик. Давидова
в присъствието на прокурора Р. П. М.
като разгледа докладваното от Яника Т. Бозаджиева Въззивно
административно наказателно дело № 20231800600063 по описа за 2023
година

Производството е по гл. XXI- чл.378, ал.5 НПК за въззивен контрол
на постановено решение на РС С., инициирано с протест от РП К..

По силата на решение № 58/16.06.2022г., постановено по АНД № 487/
2021г. по описа на РС С., съдът е признал обвиняемия Х. Х. (Н. Н.), роден на
.....г. в гр. С., М., гражданин на М., с основно образование, женен, безработен,
с постоянен адрес: гр.С., М., по „А.“ справка № BD160508, по „Е.“ справка №
BR225C2107250001, неосъждан, за НЕВИНЕН за това че на 24.07.2021г.,
около 18,00ч. в землището на гр.Д., общ.Д., обл.С., в района на 13-ти км. на
ПП- I-8, на около 10 000 метра източно от 300 ГП и 10 000 метра югоизточно
от 296 ГП е извършил приготвяне към престъпление по чл.279, ал.1 от НК,
като ангажирал превозно средство : лек автомобил марка „Хюндай“, модел
„Соната“ с рег. № .., собственост на Г. К. Х., ЕГН *****, с водач Л. Г. С.
с ЕГН *****, създавайки условия за придвижването си към границата на
Република България с Република Сърбия, за да излезе през границата на
страната без разрешение на надлежните органи на властта, и не през

определените за това места, поради което и на основание чл.304 НПК го е оправдал по повдигнатото му обвинение за извършено от него престъпление по чл. 279, ал.4, вр. ал.1, вр. чл.17, ал.1 НК.

Протестиращият прокурор счита, че така постановеното решение е неправилно и незаконосъобразно, в нарушение на материалния закон.

В допълнение към протеста се излагат подробни съображения, застъпва се становището, че намерението на обвиняемия да организира напускане на пределите на страната по нелегален начин е било не само обмислено, планирано и желано, но и обективизирано в конкретно действие, а именно - чрез наемане на таксиметров автомобил за придвижването му към набелязаната цел- напускане на територията на страната. В протеста се съдържа искане за отмяна на атакуваното решение и постановяване на ново такова във въззивната инстанция, по силата на което обвиняемият Х. Х. да бъде признат за виновен по повдигнатото му обвинение и да му бъде наложена глоба в минимален размер.

В съдебно заседание по същество на делото представителят на СОП поддържа протеста. Застъпва становище, че постановеното решение не е обосновано от доказателствата, при преценката им съдът е възприел едностранчив и необективен подход, особено що се касае до субективното намерение на обвиняемия за напускане на пределите на Р България през държавната граница с Р Сърбия, обосноваващо субективната съставомерност на деянието, за което обвиняемият Х. е предаден на съд.

Защитникът на обвиняемото лице- служебен защитник адв. Д. Г. пледира в полза на потвърждаване на атакуваното с протеста решение. За да постанови решението, първият съд РС С. е осъществил цялостен и задълбочен анализ на доказателствата. Решението е подробно и убедително мотивирано, законосъобразен е окончателният извод на съда за липса на извършено престъпление. В този смисъл липсват основания да бъде уважен протеста на РП К..

Обвиняемият не се явява пред въззивния съд и не заема становище.

Настоящият въззивен съдебен състав, след като разгледа протеста на заявените основания и сам осъществи цялостен служебен контрол по отношение на атакуваното решение по чл.314, ал.1 НПК, в съответствие със събраните доказателства и релевантните норми на процесуалния и

материалния закон, прие за установено следното:

РС С., в съответствие със събраните доказателства е изградил верни фактически изводи, като законосъобразно е отказал да ангажира административно наказателната отговорност на обвиняемия Х. Х. за извършено престъпление по чл.279, ал.4, вр.ал.1 НК, каквото е повдигнатото против него обвинение.

Производството в съдебната фаза е протекло според процесуалните изисквания на НПК. С оглед тежестта на повдигнатото обвинение и размера на предвидената наказателна отговорност и най-вече процедурата по чл.375 и следващи НПК, явяването на привлеченото лице не е задължително, поради което законосъобразно производството е протекло в отсъствието на обвиняемия Х.. Вповече от необходимото, превишавайки изискванията на процесуалния закон, съдът е разяснил на служебния защитник, представляващ мароканския гражданин Х., правата по НПК, включени в правото на защита на обвиняемото лице, както и е запитал адв. Г. от името на подзащитния му разбира ли обвинението, което е било излишно.

Въз основа на събраните в досъдебната фаза доказателства съдът е приел фактическа обстановка, която се различава от изложената в предложението на РП С. за освобождаване от наказателната отговорност с налагане на административно наказание по реда на чл.78 а НК. Същата изцяло се възприема от настоящата въззивна инстанция, като изградена в пълно съответствие с процесуалните правила за оценка на доказателствата и за формиране на вътрешно убеждение, а именно:

Обв.Х. Х. (Н. Н.) е роден наг. в гр. С., М.. Той е гражданин на М., с основно образование. Женен е, безработен. С постоянен адрес: гр.С., М., по „А.“ справка № BD160508, по „Е.“ справка № BR225C2107250001, неосъждан.

Св.Л. Г. С., работи като таксиметров шофьор, към „О. с.“ АД, като управлявал л.а.“Хюндай“, модел „Соната“ с рег.№ .., собственост на трето лице. На 24.07.2021г. бил на работа, като около 16,00 -17,00ч. бил на таксиметрова стоянка, пред ресторант „Хепи“ на бул.“Ал.С.“ в гр.С., когато при него се приближил мъж, който го попитал, дали ще направи курс до с.К.. След като св.С. попитал дали курса е до ГКПП К. или до с.К., неустановеният като самоличност мъж му отговорил уточнявайки, че е до с.К.. Двамата се

споразумяли за цената на курса за 70,00лв., след като св.С. погледнал тарифите за извънградски пътувания. В автомобила се качили две лица, различни от лицето с което св.С. разговарял и той тръгнал, като не включил таксиметровия апарат и не попълнил пътната си книжка. По време на пътуването, пътниците на разговаряли нито помежду си, нито по телефоните си. На английски отговорили на въпрос на свидетеля С. , че са от М..

На 24.07.2021г., свидетелите И. Р. К. и А. П. А.ов, полицейски служители при ГОДГ при ГПУ-К. били на работа и изпълнявали служебните си задължения като АП № 200. Около 18,00ч. на същата дата свидетелите били в района на 13-ти км на ПП 1-8, в близост до бензиностанция „П.“ в гр.Д., когато забелязали от вътрешността на страната да се движи таксиметров автомобил, когото спрели за проверка. При проверката установили, че в него като пътници пътуват две лица, марокански граждани, едно от които бил обв.Х.. Установили, че водачът на автомобила е св.Л. Г. С., и касовият апарат не бил включен, като не била попълнена и пътната книжка. Отвели лицата в ГПУ К., където след пристигането на преводач установили самоличността на чуждите граждани и ги регистрирали в системите „А.“ и „Е.“ - обв.Х. и С. М. и двамата граждани на М.. В ГПУ К., един от тях, неустановено кой, заплатил на св.С. договорената сума за превоза от 70,00лв. За случая бил съставен обстоятелствен протокол.

Единственото разграничение, което настоящият въззивен състав прави във фактическата обстановка, от тази изградена от РС С. е, че не биха могли да бъдат приемани за установени факти въз основа на проведени „беседи“ пред полицейски служители, при които обвиняемият е признал факти, възпроизведени от показанията на полицейския служител /св. В. Т. Б./. С това се заобикаля правото на защита на подсъдимия във връзка с правото му да не дава обяснения или да дава такива, които намери за добре според защитната си позиция, но във всички случаи след привличането му към наказателна отговорност и при разясняването на правата му на обвиняем/подсъдим по конкретното наказателно производство.

По този начин, при преценка на релевантните за обвинението факти /изложени по-горе/по никакъв начин не би могъл да се формира законосъобразен извод от материално-правна страна за извършено престъпление по чл. 279, ал. 4 вр. ал.1 НК . Презумпцията за невиновност

поставя в тежест на държавното обвинение / респ.- частното- по делата, които не се преследват по инициатива на държавата/ доказване на авторството на престъплението от страна на привлеченото към отговорност лице, както и на всички съставомерни признаци- описващи инкриминирано деяние от обективна и субективна страна. По силата на чл.303, ал.1 и 2 НПК признаците на престъплението не се предполагат априори, а същите следва да бъдат доказани с допустимите и годни според процесуалния закон средства от обективна и субективна страна, по начин непораждащ съмнение. Въз основа на доказателствената съвкупност следва да се извлече извода за извършеното престъпление и за участието на привлеченото към отговорност лице като единствено възможен. Практическото реализиране на презумпцията за невиновност като основно начало в наказателното правораздаване според чл.16 НПК означава, че когато от преценката на доказателствата при прилагане на законовата и формалната е възможен и друг извод, следва да се приеме обвиняемият/подсъдимия за невиновен по с постановяване на оправдателна присъда по силата на чл. 304 НПК.

От събраните по делото доказателства, се извеждат на преден план следните детайли, релевантни за липсата на съставомерност от обективна и субективна страна:

- 1.При изричната уговорка с ангажирания за осъществяване на услугата по таксиметров превоз св. Л. С., на поставения изрично въпрос от страна на последния докъде ще бъде превозът – до с. К. или до ГКПП К., лицето, уговарящо услугата е внесло изрично уточнение, че желае превоз до селото – като финална дестинация на таксиметровия маршрут.
2. Обвиняемият и неговия спътник- също гражданин на Кралство М. не са носели в себе си документи, нито багаж – раница с провизии, приспособления за придвижване през нощта – челници, фенери и др.под , приспособления за нощно виждане, от които да се установява намерението им за преминаване и пресичане на държавната граница през места, различни от ГКПП.
- 3.Спирането на таксиметровия автомобил, управляван от св. С., проверката на пътниците и задържането им от страна на полицейските служители е осъществено в отсечката между Д. и К., а не – след с. К. – в посока към държавната граница ГКПП.

По този начин първият съд е изградил верни фактически и материално

правни изводи, а именно, че само въз основа на обстоятелството, че обвиняемият и неговия спътник, имат профил на лица „нелегални емигранти“ на територията на Р България и че са ангажирали таксиметров превоз до с. К., от действията им –обективиращи намерение, по никакъв начин не следва еднозначно, че е осъществено приготвяне за напускане на страната по смисъла на чл.279, ал.4, вр.ал.1 НК. Обратното- да се приеме тезата на прокуратурата, че придвижвайки се към с.К., обвиняемият е действал с умисъл и специална цел по чл.279,ал.1 НК, би било произволно тълкуване – неподкрепено от доказателствата, в нарушение на процесуалния закон и при неправилно приложение на материалния закон.

Изложеното по-горе обуславя предпоставките за потвърждаване на атакуваното с протеста решение, предвид на което и на осн. чл.378,ал.5, вр.чл.334,т.6, вр.чл.338 НПК съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 58/16.06.2022г., постановено по АНД № 487/2022г. по описа на РС С..

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____